

Handel og Vandel, da finder jeg det aldeles uforvarligt at formene Andre at foranstalte en Udgave, idet der ved et saadant Forbud ikke vilde opnaaes det Allermindste for de Vedkommende. Beskyttelsen vil da mangle den Motivering, at Eneretten er gjort gjældende af Vedkommende. Eneretten maa betragtes som frafalden, naar den ikke er benyttet, ikke blot ikke i Kunstnerens Levetid, men end ikke to Aar efter hans Død, eller naar Oplaget, hvis den er benyttet, er udsolgt, og der i to Aar efter hans Død ikke er tilveiebragt noget nyt Oplag. Jeg skal derfor anbefale denne Bestemmelse, der forekommer mig at være endogsaa et uundgaaeligt Korrektiv til den Beslutning, der sidst blev tagen her, og uden hvilken jeg mener, at det Vedtagne ikke vil være let at forsvare, idet man da af reent theoretiske Grunde, af Hensyn til den ene Side, har Luffet Diet for alle de andre Hensyn, der med fuld Berettigelse her maae kunne gjøre sig gjældende.

Formanden: Inden Forhandlingerne gaae videre, maa jeg gjøre opmærksom paa, at Udvalgets Ordfører ved Mødets Begyndelse har meddeelt mig, at det er en Tryk- eller Skrivfeil, naar i dets Endringsforslag til § 2 Ordene „saa og“ ere indbefattede i den Passus, der er foreslaaet at skulle udgaae. Udvalgets Mening er, at Endringsforslaget skulde lyde saaledes: Linie 6 fraoven. Ordene: „til at offentliggjøre samme“ udgaae. Hvis der ikke gjøres nogen Indvending derimod, vil jeg ligesom betragte det som en Trykfeil, der bliver at rette.

Ordføreren (Broch): Det er, saavidt jeg veed, virkelig en Trykfeil. Sagen er, at Tillæget „saa og“ efter Teksten bliver fuldstændig nødvendig, og det vil, hvis jeg ikke feiler, ogsaa tilfredsstillende den høitærede Ministers Forbring om, at der skulde indsættes et „eller“ eller noget lignende. Paragrafen skjæler imellem Gjengivelse, der skeer ved kunstnerisk Mellemkomst, og anden Art af Gjengivelse, der foregaaer ved Midler, der ikke forudsætte en saadan kunstnerisk Virksomhed. Rettlelsen fra Udvalgets Side er isørigt foranlediget af de Bemærkninger, der i forrige Møde bleve fremsatte

af en æret Landstingsmand (Jacobæus), og som gif ud paa, at det vilde være rigtigt at tilføie „kemiske eller galvaniske“ eller noget lignende. Vi mene nu, at et saadant Tillæg vil være aldeles overflødig efter det Endringsforslag, som Udvalget har foreslaaet, idet den Forskiel, som Paragrafen fra Først af har villet gjøre gjældende, nu turde staae i fuldeste Klarhed.

Naar den høitærede Minister har stillet et Endringsforslag til § 2, maa jeg tillade mig at bemærke, at jeg først idag her paa Stedet er bleven bekendt med samme. Jeg erfarer, at det er omdeelt igaar, men da jeg forlod Salen Kl. 4^{1/2}, var det endnu ikke tilstede. De Bemærkninger, jeg herved har at gjøre, maa jeg altsaa improvisere paa Stedet. Jeg skal da først bemærke, at det i Udvalget har været Gjenstand for Opmærksomhed, om man ikke ved § 2, hvor Tanken dog slaaer over i Eftertrykslovgivningen, skulde være betænkt paa at optage en Begrænsning omtrent af den Natur, som den høitærede Ministers Endringsforslag nu bringer paa Bane. Ved at gennemlæse Udkastets Motiver bemærkede vi imidlertid, at den høitærede Minister selv allerede ved Lovens Udarbeidelse maatte have tænkt paa noget Saadant, at han havde havt sit Blik rettet paa en lignende Bestemmelse som den, der findes eller rettere fandtes i den preussiske Lovgivning af 1837, men at han selv maatte have opgivet denne Tanke, idet den ikke havde fundet noget Udtryk i det foreliggende Lovudkast, der satte en ubetinget Frist af 10 Aar. Ved nu selv at gjøre mig nærmere bekendt med den preussiske Lovgivning, opdagede jeg, at den ældre Indskrænkning, som Loven af 1837 havde indeholdt, var bortfalden ved nyere Love om denne Gjenstand. Begrænsningen findes overhovedet, saa vidt mig bekendt, kun i ældre tydsk Ret, men hverken i den franske eller den engelske Lovgivning, og er nu ogsaa i tydske Lovgivning ophævet ved nyere Bestemmelser. Ved Siden af, at vor Tanke jo allerede herved maatte henledes paa, at der dog maatte være en fornøftig Grund til denne Ophævelse, forekom det os ogsaa selv ved nærmere Eftertanke i høi Grad vanskeligt, om ikke aldeles urigtigt, at oversføre Eftertrykslovens Bestemmelser i saa Henseende paa